

Hvordan vet vi det vi vet

Da jeg var sju år gammel, fant jeg ut at jeg ville bli forsker. Jeg hadde sett TV-bildene av astronauter som gikk omkring på Månens overflate, og tanken på at det faktisk var mennesker der oppe gjorde meg nysgjerrig på alt som hadde med verdensrommet og romfart å gjøre.

Jeg fikk tak i boker om astronomi, og senere skaffet jeg meg flere teleskoper. Med dem utforsket jeg himmelen i mange år, og fikk se stjernene, galaksene og planetene jeg hadde lest om, med egne øyne. Jeg gjorde også mitt beste i mattetimene og naturfagtimene på skolen, fordi jeg visste at dette var fag som var viktige for den som vil bli forsker.

Elleve år etter at jeg så astronautene på TV, kunne jeg begynne på universitetet. Jeg oppdaget snart at det minnet lite om å gå på skole, Riktignok måtte jeg høre på professorer som holdt forelesninger om fysikk, matematikk og astronomi, omtrent som lærere underviser i en skoleklasse. Men mesteparten av tiden arbeidet jeg på egen hånd.

Jeg leste mange bøker om oppdagelsene som astronomer og fysikere har gjort gjennom tidene. Jeg løste vanskelige matematiske oppgaver, gjorde eksperimenter og observerte naturen. Jeg så på pendler som svingte, slik Galileo gjorde. Jeg målte hvordan ting beveget for å se om Isaac Newtons lover virkelig stemte. Jeg studerte radioaktive stoffer og lærte om alfastråler og betastråler. Og jeg fotograferte galakser og studerte spekteret til Sola og andre stjerner.

Alt dette var nødvendig å lære for å forstå hvordan en forsker tenker og arbeider. Det tok tid – nesten sju år fra jeg første gang kom inn på universitetet, og til jeg gjorde ferdig mitt første forskerarbeid. Men så gikk det med meg som med de fleste andre studenter, jeg ble ikke forsker likevel. Jeg oppdaget at der rett og slett ikke finnes forskerjobber nok til alle som studerer. Jeg måtte slutte på universitetet, og valgte å bli forfatter isteden. Slik fikk jeg sjansen til å skrive om forskere og det de har oppdaget gjennom tidene, slik jeg har gjort i denne boka.